

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-365/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu po sutkinji toga suda Zdenki Kudović-Husain, u parničnom predmetu tužitelja Roberta Tomića Zuberu OIB 08169053422, Zagreb, Gorice 58B, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Addiko Bank d.d. OIB 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, zastupanog po odvjetnicima Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug, iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene na ročištu 29. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i njegova punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 22. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se nišetnom odredba članka 5. stavak 2. Ugovora o kreditu br. 016-2484/2006. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog dana 20. listopada 2006. između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-bank d.d. Zagreb, Koturaška 47, potvrđenog istoga dana po javnom bilježniku Ilinki Lisonek iz Zagreba pod br. OU-2451/2006 koja glasi:

“Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. OIB:14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, da tužitelju Robertu Tomiću Zuberu, OIB:08169053422, Zagreb, Gorice 58B, isplati iznos od 1.500,16 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31. listopada 2006. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, zatim od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 615,60 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 22. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sa pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-bank d.d. sklopio dana 20. listopada 2006. Ugovor o kreditu broj 016-2484/2006 (dalje: Ugovor) kojim mu je pravni prednik tuženika kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kao korisniku kredita, kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 195.300,00 CHF po srednjem tečaju za CHF kod te banke važećem na dan korištenja kredita, uz rok otplate od 30 godina u jednakim mjesečnim anuitetima. Tvrdi da se radilo o tipskom ugovoru pravnog prednika tuženika u kojem je u članku 5. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1,25% jednokratno od ukupnog iznosa kredita, te mu je prilikom isplate kredita dana 30. listopada 2006. naplatio tu naknadu, tada u iznosu od 11.302,99 kn što je predstavljalo tadašnju protuvrijednost ugovorenog iznosa te naknade, a sada predstavlja iznos od 1.500,16 eur. Također tvrdi da se o toj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo već je kao takva unaprijed formulirana i od strane prednika tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji on kao potrošač nije imao utjecaja. Pritom mu nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje pa tvrdi da ta odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu kao potrošača zbog čega je ta odredba nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Stoga, obzirom da je prednik tuženika temeljem takve odredbe stekao ne pripadajuću imovinsku korist, potražuje od tuženika kao pravnog sljednika iznos koji je morao platiti na ime tzv. ulazne naknade, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od naplate tog iznosa budući da je prednik tuženika bio nepošteni stjecatelj. Traži i naknadu troškova parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno navodi da visina i datum naplaćene naknade nije sporan, no tvrdi da je zastarjelo potraživanje tužitelja na povrat zatraženog iznosa temeljem stjecanja bez osnove, tvrdeći da se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čega slijedi da je isto u zastari. Naime, tvrdi da budući da je kondemnatorni dio zahtjeva u zastari, da tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti jer deklaratorni tuženi zahtjev ne može sam sebi biti svrha već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, kako to određuje članak 187. stava 2. Zakona o parničnom postupku, a što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Tuženik ne prihvaća pravna shvaćanja

građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojima bi zastara potraživanja po osnovi ništetne ugovorne odredbe počela teći teko po pravomoćnosti deklaratorne presude kojom je utvrđena ta ništetnost, jer se time dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja koja gotovo nikada ne bi ni nastupila u koliko stranka koja je dala nešto drugoj strani po ništetnom ugovoru, ne bi nikada ni tužila na utvrđenje ništetnosti, ili bi to primjerice učinila i 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, a što je protivno pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti da će se od njega temeljem članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima potraživati stečeno temeljem ništetnog ugovora.

3. Nadalje, tuženik tvrdi da tužba ne sadržava činjeničnu osnovu i potrebne dokaze temeljem kojih bi se mogao napraviti test jesu li ugovorne odredbe ništetne ili ne. Smatra da su dokazni prijedlozi tužitelja predloženi paušalno, te bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode, a što prema pravilu tereta dokazivanja moraju sadržavati pa je tužbeni zahtjev za odbiti jer nisu predloženi adekvatni dokazi iz kojih bi se sa sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva. Također smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornoj odredbi jer se tužitelj prije sklapanja Ugovora obratio tuženiku (pravnom predniku) s kojim je u pregovorima i upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog Ugovora uz pripadajuće uvjete. Tuženik (pravni prednik) mu je vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora pa i o spornoj naknadi za obradu kredita, u Ugovor je vrlo jasan i uočljiv po tekstu koji je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio iako je imao mogućnost izbora drugih oblika ugovora o kreditu. Nadalje, tvrdi da je odredba o naknadi za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, da je bila dopuštena jer je člankom 1022. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima propisano kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Smatra da je teret dokaza nepoštenosti sporne ugovorne odredbe na strani tužitelja. Smatra očiglednim da je tužitelj dobrovoljno pristao na sklapanje Ugovora njegovim potpisivanjem, da ni u jednom trenutku nije tražio izmjenu ijedne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid Ugovora. Osim toga, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj i dopuštenoj odredbi, da je potrebno utvrditi:

- uzrokuje li sporna odredba znatnu neravnotežu u pravima i interesima ugovornih strana na štetu potrošača te

- uzrokuje li ista znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere.

Stoga je potrebno ispitati eventualnu nepoštenost u konkretnom slučaju, ocjenjujući sve okolnosti. Tvrdi da spona naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu na štetu tužitelja jer je po njoj naplaćeni iznos neznatan u odnosu na ukupni iznos kredita pa se ne može govoriti da mu je nastala znatna šteta. Ukazuje na presudu Europskog suda C-621/17 od 3. listopada 2019. prema kojoj banka ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade, te na presudu istog Suda C-84/19 u kojoj se navodi da pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su "provizija" ili "početna naknada" već je da bi se ispunila obveza transparentnosti važno da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

4. Također tuženik prigovara da bi tužitelj imao status potrošača što tvrdi da ničim nije dokazao, a nije dokazao ni koje su konkretne negativne posljedice za njega nastupile predmetnim ugovaranjem, a koje nije mogao predvidjeti odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja Ugovora. Oспорava i zatraženi tijekom kamata osobito onih koje se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva, pa sve i kad bi se utvrdila obveza tuženika na vraćanje stečenog bez osnove tvrdi da bi imao obvezu na plaćanje kamata na primljeno tek primitkom presude kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu.

5. Slijedom svega predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu mu troškova parničnog postupka.

6. Sud je u svrhu dokaza izvršio uvid u e-mail punomoćnika tužitelja upućen tuženiku 26. kolovoza 2024. sa obračunom isplate kredita, Ugovor o kreditu broj 016-2484/2006 od 23. listopada 2006. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, javnobilježnički ovjerenim istoga dana uz izvadak iz zemljišne knjige, izvadak iz sudskog registra za tuženika i njegovog pravnog prednika te je saslušan tužitelj kao parnična stranka.

7. Ocjenjujući provedene dokaze u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25-dalje: ZPP) utvrđeno je da je tužbeni zahtjev osnovan.

8. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. spornog Ugovora na temelju koje je tužitelj kao korisnik kredita platio predniku tuženika kao kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,25% od ukupne vrijednosti kredita, kao i zahtjev za vraćanje stečenog temeljem te ništetne odredbe.

9. Među strankama je nesporna činjenica sklopljenog Ugovor o kreditu broj 016-2484/2006 između tužitelja kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-bank d.d. kao kreditora dana 20. listopada 2026., kao i da je istim ugovorena obveza tužitelja na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,25% iznosa kredita te da je ista i naplaćena tužitelj, što sada predstavlja iznos od 1.500,16 eur.

10. Sporan je status tužitelja kao potrošača u tom Ugovoru te nepoštenost sporne ugovorne odredbe.

11. Tužitelj je kao stranka iskazao da je predmetni Ugovor sklopio sa pravnim prednikom tuženika radi kupnje na kredit stana u Svetoj Nedelji, Ulica platana, stambena zgrada 36, tada u vlasništvu Hoto kuće d.o.o. u kojem je nakon kupnje živio sa suprugom i sinom sve do razvoda njihovog braka, a da su ga koristili isključivo za stanovanje dok u tom stanu nije obavljao ikakvu poslovnu djelatnost. Prilikom ishođenja toga kredita rađena je i procjena predmetnog stana.

12. Uvidom u predmetni Ugovor kao i njegov prilog, izvadak iz zemljišne knjige, vidljivo je da je uz ugovorne strane iz ugovora o kreditu, potpisan i Sporazum o osiguranju novčane tražbine koji je kao založni dužnik potpisao zakonski zastupnik

Hoto kuće d.o.o. Sveta Nedelja, a koji je bio upisani vlasnik založene nekretnine, u naravi stambene zgrade br. 34 i 36 u Ulici platana, što ukazuje na istinitost iskaza tužitelja da je predmetnim kreditom kupovao stan u navedenoj zgradi iako sam ugovor o kreditu u sebi ne sadrži da se radi o stambenom kreditu.

13. Sud je stoga poklonio vjeru iskazu tužitelja koji je u skladu sa sadržajem navedenih isprava, da je u spornom Ugovoru imao svojstvo potrošača definiranog odredbom članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03-dalje:ZZP/03) čije su odredbe za primijeniti za predmetni ugovorni odnos. Tuženik ničim nije doveo u sumnju ove dokaze tužitelja, a niti predložio ikakve dokaze kojima bi se utvrdilo suprotno.

14. Kako nije sporno da je temeljem odredbe članka 5. Ugovora pravni prednik tuženika kao kreditor, Hypo Alpe-Adria-bank d.d. Zagreb, Koturaška 47, naplatio tužitelju na ime ugovorene naknade iznos od tada 2.441,25 CHF što je tada predstavljalo protuvrijednost od 11.302,99 kn, a sada je iznos od 1.500,16 eur, odlučne činjenice o poštenosti/nepoštenosti te ugovorne odredbe utvrđivane su prema pravilu o teretu dokazivanja također iskazom tužitelja, dok tuženik nije predložio ikakvih dokaza na te okolnosti.

15. Tužitelj je tako naveo da se obratio pravnom predniku tuženika radi ishođenja kredita za kupnju predmetnog stana te priopćio bankarici koji mu je iznos kredita potreban, a ona mu je rekla da obzirom na njegovu kreditnu sposobnost može dobiti jedino kredit vezan za valutu švicarski Franak (CHF) što je on prihvatio te mu je pripremila tipski ugovor tako da o ostalim ugovornim odredbama nije mogao pregovarati. Pročitao je tekst ugovora, vidio je da stoji njegova obveza plaćanja iznosa od 1,25% kredita na ime obrade kredita koji iznos da će mu biti odbijen kod isplate iznosa kredita, a što je i učinjeno, ali nije mogao o toj odredbi pregovarati niti mu je bilo objašnjeno na koje se usluge odnosi taj iznos i zašto baš u ugovorenom postotku od iznosa kredita. Naime, tada mu je to bio veliki iznos obzirom na svotu kredita.

16. Prema odredbama članka 81. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog Ugovora nepoštenom se smatrala ugovorna odredba u potrošačkim ugovorima o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (stavak 1.), zatim da se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako se radi o takvom obliku ugovora (stavak 2.), te da je u tom slučaju na tuženiku teret dokaza da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo (stavak 4.).

17. Tuženik izrijeком ne osporava da se radilo o standardnom formatu ugovora o kreditu kakve je tada plasirao njegov pravni prednik zainteresiranim osobama, jedino što tvrdi da se i o spornoj ugovornoj odredbi pregovaralo, da je tužitelj s njom bio upoznat, te obzirom da je potpisao Ugovor, nije tražio njegov raskid drži da mu je bila jasna i razumljiva, te obzirom na mali iznos u odnosu na ukupni iznos kredita da se nije radilo o značajnoj neravnoteži u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18. Međutim, tuženik ničim ne dokazuje da bi i na koji način pregovarao s tužiteljem prije potpisivanja Ugovora, da bi mu nudio kakve druge uvjete koji su tada bili mogući, posebice vezano za tzv. ulaznu naknadu, samo tvrdi da je tužitelj mogao birati između više ugovora. Također nije dokazao kako i na koji način je pojašnjeno tužitelju što predstavlja ugovorena naknada, koje usluge kreditor pokriva baš tim iznosom i zašto je baš visina naknade vezana postotkom za visinu kredita. Da li to znači da su troškovi osoblja i drugi troškovi i koji konkretno proporcionalni visini kredita koji daje. Pritom nije odlučna samo ekonomska posljedica na korisnika kredita, koliko će to njega koštati, već je li dovoljno transparentno da shvati zašto plaća konkretno ugovoreni iznos.

19. Stoga se prema pravilu o teretu dokazivanja iz odredbe članka 219. stavak 1. i članka 221.a ZPP-a smatra da tuženik nije dokazao ni da sporni Ugovor ne bi bio standardni oblik tadašnjeg ugovora o kreditu vezanog za valutu CHF njegovog pravnog prednika, a ni da je ovaj pojedinačno pregovarao sa tužiteljem o toj ugovornoj odredbi.

20. Spornu činjenicu da je ova ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na tužiteljevu štetu po ocjeni ovog suda tužitelj je dokazao samim time što tvrdi, a sud mu poklanja vjeru, dok tuženik nije dokazao suprotno, da nije imao mogućnosti utjecaja na tu ugovornu odredbu jer u protivnom očito ne bi realizirao namjeravani kredit koji mu je bio potreban. Pojam "značajna neravnoteža" u kontekstu te odredbe ne smije se tumačiti samo u financijskom smislu pa da se do nekog novčanog iznosa može smatrati manje značajnom, a od nekog iznosa više značajnom, već da je unesena u ugovor upravo zato što tužitelj kao slabija ugovorna strana nije imao mogućnost utjecati na to da ona bude sadržana u ugovoru, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23-dalje ZOO), a i drugim načelima obveznog prava (ravnopravnosti sudionika obveznog odnosa, zabrani zlorabe prava suprotno svrsi zbog koje je ono ustanovljeno ili priznato te da su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici dužni polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba.

21. I odredbom članka 3. stavak 1. Direktive Vijeća Europske unije 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. koja je ulaskom Republike Hrvatske u Europsku uniju inkorporirana u domaći pravni sustav, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom, ako u suprotnosti sa uvjetom u dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Člankom 5. te Uredbe propisano je da u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo. No, i tu se jasnoća i razumljivost ne smiju tumačiti samo gramatički već sadržajno, da li je potrošaču na prikladan način pojašnjena priroda takve obveze i odnos sa pruženom uslugom (tako i u odluci Suda Europske unije broj C-84/19).

22. Kako tuženik nije dokazao da bi njegov prednik u spornom ugovaranju postupao prema tužitelju transparentno i upoznao ga sa prirodom i sadržajem usluge koju daje za ugovoreni novčani iznos naknade, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi.

23. Sukladno članku 87. stavak 1. ZZP/03 nepoštena odredba je ništetna pa je usvojen deklaratorni dio tužbenog zahtjeva.

24. Primjenom odredbe članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23-dalje ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana dužna je drugoj vratiti što je primila temeljem ništetnog ugovora. Stoga je tuženik kao pravni sljednik kreditora Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. dužan tužitelju vratiti protuvrijednost iznosa koji je dao na ime te ništetne ugovorne odredbe. Budući da se smatra da ništetna ugovorna odredba nikada nije ni postojala, temeljem odredbe članka 1111. stavak 1. ZOO-a taj iznos prednik tuženika je primio bez pravne osnove pa je dužan vratiti tužitelju stečeno bez osnove. Stoga je usvojen i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva za isplatom iznosa od 1.500,16 eur koji je u visini nesporan.

25. Naime, neosnovane su tvrdnje tuženika da je ovo potraživanje tužitelja u zastari. Iako se radi o potraživanju koje zastarijeva za pet godina sukladno odredbi članka 225. ZOO-a, sporan je početak tijeka toga zastarnog roka. Prema odredbi članka 215. stavak 1. ZOO-a zastara počinje teći prvog dana nakon što je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Budući da prema odredbi članka 328. istog Zakona pravo na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva i ovaj sud prihvća pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. SU-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. potvrđeno objedinjenim pravnih shvaćanjem na sjednici 31. siječnja 2022. (SU-IV-33/2022-2) da za predmetno potraživanje zastara počinje teći nakon pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnom ugovorna odredba temeljem koje je tužitelj kao vjerovnik toga potraživanja platio predniku tuženika sporni iznos. Stoga se ne radi o zastarjelom potraživanju. Pravna sigurnost je zagarantirana već time da pravo na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva čime se uvijek mogu ispraviti posljedice ništetnih ugovora, ovdje sporne ugovorne odredbe.

26. Slijedom navedenog usvojen je i tužiteljev zahtjev za isplatu utuženog iznosa od 1.500,16 eur, time da mu temeljem odredbe članak 1115. ZOO-a na taj iznos pripadaju i zakonske zatezne kamate koje teku od sljedećeg dana od dana neosnovanog primitka toga iznosa po pravnom predniku tuženika, dakle od 31. listopada 2006. pa do isplate budući da je bio nepošteni stjecatelj.

27. Visina stope zakonskih zateznih kamata određena je člankom 29. stavak 1. i 2. ZOO-a te u skladu sa Uredbom o visini stope zatezne kamate.

28. O troškovima postupka odlučeno je primjenom odredbe članka 154. stavak 1. i 155. ZPP-a primjenjujući na zatraženi trošak zastupanja Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023, dalje: Tarifa). Tužitelju je opravdan trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eur, pristup punomoćnika ročištu 29. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 7/1, 9/1 i 54. Tarife) te sastav dopisa tuženiku od 10. lipnja 2024. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 32/3 Tarife), kao i PDV od 25% na te iznose po Tbr. 46. Tarife što je iznos od 112,50 eur, a i trošak sudskih pristojbi i to na tužbu u iznosu od 26,55 eur te presudu od 26,55 eur, odnosno ukupno iznos od 615,60 eur.

Poslovni broj: P-365/2025-17

29. Ostali zatraženi troškovi tužitelja nisu opravdani na teret tuženika jer se odnose na sastavljanje podnesaka kojima je tražio odgode ročišta, dok na ročište za objavu presude nije pristupio njegov punomoćnik.

U Vrbovcu 22. svibnja 2026.

Sutkinja
Zdenka Kudović-Husain

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je održano to ročište.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o istom, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano odnosno od dana objave presude na e-oglasnoj ploči.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o tom ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Žalba se podnosi putem ovog suda pisano u tri primjerka.

O žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

-odvj. Marijan Belčić, Osijek

-odvj. Krešimir Ćurković, Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-710c2**

Kontrolni broj: **03c8c-e6b61-a37d4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.